

Στην σκλαβωμένη χιλιάκριβη Χρυσίδα μας ή να 'ταν να σε ξανάβλεπα Χρυσίδα Αγαπημένη

του Πέτρου Στυλιανού

Νάταν να σε ξανάβλεπα, Χρυσίδα, αγαπημένη
που σκλαβωμένη βρίσκεσαι δεκάδες χρόνια τώρα
με τους αρίφνητους νεκρούς, τους αγνοούμενούς σου
απ' την καινούργια μάστιγα, τον σύγχρονον Αττίλα,
Να ξασαμίζω στις δυσμάς του πόλυπλαγκτου βίου
με τους λαμπρούς κατοίκους σου, τους ανεξικακούς σου
με τ' όμορφά σου έδιμα, που συμμετείχαν όλοι!

Να ξακακούσω τη λαμπρή ψαλτική τ' Αχιλλέα.
Ν' ακούσω το Βαγγέλιον απ' τον παπάν Αντρέα
με την παλμώδικη φωνή, μα και τερπνή συνάμα
π' ως βροντερή ακούγοταν της Εκκλησιάς καμπάνα
ίσαμε και το Νιο Χωριό και το Τραχώνι ακόμα.

Και να βρισκόμουν ξανά σε πασχαλιάς το γλέντι
π' όλοι μαζίν οι κάτοικοι σ' αδελφωμένο στέκι
σοφίλιαζαν τους καύμούς για τη σκλάβια πατρίδα
και την πανώρια λευτεριά να γλυκοαΐδωνίζουν.
Και τ' αεικίνητου Θανιού την πρώτη χορωδία
ν' αναδιβάνει της Λαμπρής Ανάστασης τους ύμνους!
Να ξασαμίζω στις λαμπρές πασχαλινές συνάξεις
Καθαροδευτεριάτικες παλλαϊκές φιέστες.
Ν' ακραγγίξω πανάλαφρα τον αμύδητο πλούτο
του γλυπτικού διάκοσμου του Κυριακού Γιώργου.

Να ξανακούσω τη λαλιά του Χρήστου του Τσιγόνη
σαν λειτουργεί και διακονεί της Πηνελόπης Δέλτα
τ' απέθαντα, δραματικά, τ' αριστουργήματά της.

Να ξασακύψω στις λαμπρές, απέθαντες σελίδες
τ' ακούραστου του δάσκαλου, του Χριστοδούλου Πέτσα
Να ενωτισδώ το μήνυμα π' αιώνες καταπέμπουν
σαν λειτουργούν ιστορικά για της λαμπρής Κυθρέας
το προαιώνιο παρελθόν, που καμμιανής κάποι' άλλης
μαζί της δεν συγκρίνεται, μιας κι οι καταβολές της
μέσα σε παλαιολιθικές βρίσκονται μέσα ρίζες.
Ρίζες που αναδείξανε κι επίσκοπους προλάτες
- όπως τον Δημητριάνο μα και αρκετούς άλλους -
της μοίρας του πολύπλαγκτου μοιρόγραφτου λαού της ...

Με τον Σωτήρη τον Γιάγκο ν' αναδιβάνει μνήμες
 απ' τ' Αφιόν Καραχισάρ, τ' Αϊβαλί, Μπουρνόβα
 σ' εκείνο το φτερούγισμα τ' απέθαντο του γένους
 με τον γενάρχη τον λαμπρό Λευτέρη Βειζέλο
 που μύωπες πολιτικοί το είχαν ακυρώσει...

Να ξαναδώ την όμορφη του Κώστα την Ολγίτσαν
 να διακονεί τους ενδεείς της άκληρής τους μοίρας.

Να χαιρετίσω τη σειπή μνήμη του Χρυσιδιώτη
 του Γιάγκου π' ολοπρόθυμα πρόστρεξε να μετάσχει
 στους Σκρά τις μάχες, του Κιλκίς κι αναμετρήσεις άλλες
 μέσα στους δυο βαλκανικούς νικηφόρους πολέμους.

Να χαιρετίσω τον σεμνό δάσκαλο, ιεροφάντη,
 τον Χρυσιδιώτη τον Κοκή, τον Γιώργο, που προσφάτως
 για την πολύχρονη σπονδή εις τα της Εκκλησίας
 επάξια τιμήθηκε από τον Καρπασίας.

Να' ταν να ξαναμύριζα κρίνα, λεμονανθούς σου
 μενεξέδες και γυάκινθους τ' ολόμορφα ζουμπούλια
 τα γιασεμιά σου μ' άμετρους ιριδισμούς χρωμάτων,
 τον δυόσμο, το βασιλικό, βιολέτες λασμαρίνους,
 τ' άφταστα ματωκόριδα και τις ξανθές γαζίες.

Ποδώ για να ξαναβρεθώ, Χρυσίδα μου, κοντά σου
 - τώρα που κιόλας βρίσκομαι εις τας δυσμάς του βίου -
 κι εμπρέποντα ν' αποτίσω φόρο στην προσφορά σου,
 εις την πατρίδα που σπαργεί της λευτεριάς τον ήλιο
 κι αυτή να καταξιώθει, ως επιτάσσει η τάξη
 μα κι η παγκόσμια ηδική, το δίκιο κι ευνομία...

Να' τ αν να ξαναντίκριζα στην καρδιά σου Χρυσίδα,
 τις βουκεμβίλιες πού' στεφαν μπαλκόνια και μετόπες
 μπλεγμένες σ' αλησμόνητους ονειρικούς καμβάδες
 μεσ' τ' αψηλά, νεοκλασσικά, μπαλκόνια τ' Αχιλλέα.

Να σελαγούσα στους πλάτειούς, κατάξανθούς σου κάμπους
 κατάφορτους με τις εληές, χρυσομηλιές, τ' αμπέλια
 ροδακινιές και μουσμουλιές, μουριές, ιτιές και βάτα
 πολύκαρπες κιτρομηλιές, μανταρινιές και πεύκα
 τις πικρο-γλυκολεμονιές, σπαδάτα κυπαρίσια,
 τις χουρμαδιές, βελανιδιές, ασφόδελους, τους φύκους,
 τις κιτριές και τις συκιές, μυγδαλιές, ακακίες

πανύψηλους ευκάλυπτους, μεθυστικές μερσίνες
 τις λυγερόκορμες ιτιές, συκιές, τους αοράτους
 να διαπεράσω τους ξανθούς κι ολόχρυσούς σου κάμπους
 με σταροκρίδια και φίκους, φαβέττες και λουβάνες,
 κουκιές λουβιές και μυγδαλιές, ασπάλαθους και μάχους.

Μεσ' τους κάμπους τους άπλερους, η κράμβη της Κυθρέας
 η όμορφη κράμβη η κοινή, το γνώριμο κραμπί μας
 η κράμβη η γογγυλοειδής, γνωστή κοινώς κουλούμπρα
 καθώς κι η κράμβη της βοτρίτης, κοινώς το κουνουπίδι
 μ' υπέροχο το γευστικό πρόσφορο που δωρίζουν
 κι οι ντοματιές οι εξαισίες σε μυρωδιές και γεύσεις
 π' ανάλογες δε βρίσκονται μηδέ στην Κύπρον όλη.

Τα ρεντικά της όμορφης Χρυσίδας πλημμυρίζαν
 - ο σεληνούς, ο κόλιανδρος, ο κύαμος, ο δυόσμος –
 κι ένα σμάρι μυριστικά, π' ανάλογα δε βρίσκεις
 με γευστικές κι οσφραντικές προσόμοιες πλημμυρίδες.
 τριγύρω ξεπετάγονταν λάχανα, ρεπανίδες
 σκόρδα, κρεμμύδια, σέληνα, οι πιπεριές, ο μάχος.

Νά'ταν να ξαναμύριζα κρίνα, λεμονανθούς σου
 μενεξέδες και γυάκινθους κι ολόμορφα ζουμπούλια
 τα γιασεμιά σου μ' άμετρους ιριδισμούς χρωμάτων,
 το δυόσμο, το βασιλικό, βιολέτες, λασμαρίνους
 Νάταν και να ξανάβλεπα τα γιούλια, τις τουλίπες
 τ' άφταστα ματσικόριδα και τις ξανθές γαζίες
 να'τανε και να χάϊδενα τα ολόμορφα γεράνια
 με τους χίλιους χρωματισμούς σαν σε καμβάν ονείρου
 τις άσωστες τριανταφυλιές με τους χρωματισμούς τους
 τους άπειρους κι απέθαντους, που με τις μυρωδιές τους
 ως και πληγές καρδιάς, κορμιού ευδύς γιατροπορεύουν,
 τις όμορφες γαρφαλιές, που με τα χρώματά τους
 τ' άπειρα και χιλιόμορφα παντού διασαλπίζουν
 πως η χιλιόχρονη ομορφιά, απέθαντη, π' αστράφτει
 δε να φεγγοβολά παντού σ' όλα της γης τα πλάτεια!

Τα μοσχοκάρφια, πανσέδες, κι έξοχες ανεμώνες
 π' ανθούν στου βράχου τη σχισμή κι αποτρελλαίνουν κόσμο
 με την πανώρια τους θωριά, που ταίρι της δεν έχει
 τους κατηφέδες, νάρκισσους, μεθυστικούς ηβίσκους
 κυκλάμινα πανόμορφα π' όλους τους ξετρελλαίνουν
 τις βουκεμβίλιες που'στεφαν μπαλκόνια και μετόπες
 μπλεγμένες σ' αλησμόνητους, ονειρικούς καμβάδες